

ת"פ 12535/11/14 - מדינת ישראל נגד ס' א'

בית משפט השלום בעכו

15 יוני 2015

ת"פ 12535-11-14 מדינת ישראל נ' א'(עציר)

ת"פ 12554-11-14

לפני כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
המאשימה
נגד
הנאשם
ס' א'

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד אייל משה

הנאשם - נוכח

הסניגור - עו"ד תומר בן חמו, ס.ציבורי

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, איומים ושתי עבירות של ניסיון תקיפת עובד ציבור. כל העבירות לפי סעיפים 274(2)+25, סעיף 192 וסעיף 382א(א) +25, כולן לחוק העונשין התשל"ז-1977.

2. על פי העובדות המפורטות בכתב האישום, ביום 25.10.14 בשעה 14.00 או בסמוך לכך, התרחש אירוע בן שני שלבים. בשלב הראשון דווח למשטרה כי הנאשם נמצא ברחוב כשהוא מחזיק בסכין, הגיע אליו שוטר והציע את עזרתו. בתגובה, על פי כתב האישום, הנאשם סרב לכך, קילל ואיים כי ירצח את השוטר. לאחר מכן שלף לעברו מספרים וניסה לדקור אותו וכך חוזר חלילה. לבסוף נאלץ השוטר, על פי כתב האישום, להתיז גז פלפל לעברו, ובעזרת שוטר אחר השתלטו עליו ואזקו אותו.

אציין כי מדובר בתקציר האירוע אשר בכתב האישום, מתואר ביתר פירוט.

עמוד 1

בשלב השני על פי כתב האישום, לאחר שנאזק הנאשם הוא הובהל לבית החולים לקבלת טיפול. בהגיעו לשם, כשהוא אזוק בידו, המשיך להשתולל, בעט במכשיר רפואי ובעט מספר בעיטות לכיוונו של פרמדיק עובד מד"א ושל אח מוסמך בבית החולים, תוך שהוא משתולל ומקלל את הצוות הרפואי.

הנאשם סירב לקבל טיפול רפואי ונלקח לתחנת המשטרה.

3. הנאשם כפר בכתב האישום ונשמעו ראיות המאשימה. משהכריזה המאשימה "אלה עדיו", טען הסניגור כי אין להשיב לאשמה.

בהחלטתי קבעתי כי יש לזכות את הנאשם בגין עבירות ניסיון תקיפת עובד ציבור (שתי עבירות), לפי סעיפים 382א(א) + 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

משמעות הדבר כי הנאשם מזוכה בגין העבירות המיוחסות לו בשלב השני של האירוע, שלב קבלת הטיפול הרפואי והסירוב לו.

4. באשר לשלב הראשון, קבעתי כי לא הוכחו היסודות הנדרשים לצורך "אין להשיב לאשמה", ועל הנאשם, במידה וחפץ בכך, להביא ראיותיו. הנאשם בחר שלא להעיד. יש לציין כי זאת על אף שסניגורו המליץ לו להעיד. מטעמו העיד אחיו אשר ביקר אותו בתחנת המשטרה לאחר מעצרו.

5. בטרם אפרט נימוקי הכרעת הדין, אתייחס למצבו הנפשי של הנאשם. מידת השתתפותו של הנאשם בהליך הפלילי הייתה מוגבלת מאוד. רק בישיבות הראשונות הנאשם הגיב לפניית אליו. בשתי ישיבות ההוכחות, בחר הנאשם להסתגר ולא הגיב לסביבתו, אף לא הסתכל לעבר אחיו ולא השיב לא לפנייתו ולא לפניית עורך הדין. בעניינו של הנאשם נערכה חוו"ד פסיכיאטרית מיום 03/3/2015. בהתאם לאותה חוו"ד הנאשם כשיר לעמוד לדין והיה כשיר בעת ביצוע המעשים לכאורה. נוכח ההחמרה לכאורה בהתנהלותו של המשיב בבית המשפט וכן בבית המעצר כאשר סירב להפגש עם עורך דינו, הופנה הנאשם לעריכת בדיקה פסיכיאטרית נוספת לבדוק האם אין שינוי במסקנות. הוגשה חוו"ד נוספת ביום 03/3/2015 על פיה, אין שינוי ממסקנות מסוגלותו לעמוד לדין, הנ"ל מסוגל לעמוד לדין. יחד עם זאת, אציין כי הרופאה מציינת כי תרופות שהוא נוטל יכולות להסביר חלק מהתופעות הפסיכו-מוטוריות וכן תופסות הלוואי של הפרעות בשינה ומצבי רוח.

6. מכתב האישום עצמו עולה כי הנאשם סירב לקבל טיפול רפואי (ראה הסיפא לסעיף 7 לפרק א' לכתב האישום).

לא הוכחה בפניי כל עילה ואף לא נטענה כל עילה על פיה ניתן לחייב את הנאשם לקבל טיפול רפואי. משמעות הדבר היא כי הנאשם זכאי לסרב לקבל טיפול רפואי.

אבהיר כבר עתה כי אינני מוצאת כי התנהגותו של הנאשם חרגה מגבולות זכותו לאוטונומיה על גופו ולהחלטתו האם לקבל או שלא לקבל טיפול רפואי. הנאשם הביע את סירובו לכך.

אעיר אף, כפי שאראה להלן, כי אף הצוות הרפואי הבין את התנהגותו כסירוב לקבלת טיפול רפואי ולא כניסיון לתקיפה.

7. הנאשם הובא לבית החולים מזירת השלב הראשון של האירוע על ידי אמבולנס לקבלת הטיפול הרפואי וזאת שלא על פי בקשתו, אלא על פי החלטה של הגורמים בשטח. בדו"ח הפעולה של השוטר רס"מ חיחי עון מציין הוא כי לאחר שאזק אותו "... מד"א היו במקום טיפלו בו ואז הפרמדיק החליט לקחת אותו לביה"ח לבדיקות, נסעתי אותו לביה"ח... לציין בבית החולים החשוד סירב להיבדק כמו כן המשיך להשתולל בבית החולים דחף את האח והרופא הפיל את המכשור הרפואי ובעזרת המאבטחים השתלטנו עליו חזרה. הרופאים לא ידעו מה לעשות אתו כי הוא לא מוכן להיבדק ומצד שני מסרב לחתום על ויתור..." 1/ת.

8. בהודעתו במשטרה השוטר עון ציין "בביה"ח המשיך באלימות השתוללות פיזית עם הרגליים שלו, בעיטות לדפוק את הראש לדפוק את הראש במיטה עם היד שלו עם הרגל שלו נתן בעיטה למכשיר רפואי העיף אותו, הרופאים ניסו להרגיע אותו אך הרופא או האח שעמד מולו חטף בעיטה לעבר הפנים שלו וגם האח שהיה במקום חטף בעיטה, כמו כן עמד שם מכשיר רפואי גם בו בעט והעיף אותו לרצפה והתפזר, הרופא שחבה עלי זהו שמו הרופא ביקש שלא נתעסק איתו עד שירגע ואחרי שסירב לקבל טיפול רפואי ובניסיון לשכנע אותו אחרי שעתיים עזבנו את בית החולים..." (ת/2 שורות 23-27).

יש לציין כי גם במזכר שערך השוטר (ת/4) ציין את הסירוב לטיפול ואת ההשתוללות והבעיטות.

9. בחקירתו הנגדית של רס"מ עון חיחי בביה"מ אישר כי לא שאל את הנאשם האם הוא מסכים לקבלת טיפול רפואי ואישר כי למעשה הנאשם סירב לקבלת טיפול רפואי.

"ש. שאלתם אותו אם הוא מסכים בכלל לקבל טיפול רפואי

ת. אני אישית לא שאלתי אותו. בבית החולים, האח הציע לו טיפול רפואי והוא התחיל להגיש לו עזרה, ואז נתקל בהתנגדות פיזית. לאחר מכן גם הרופא תורן הגיע ושוב פעם הציע לו טיפול רפואי ושוב פעם ניסה להתחיל לתת לו עזרה ושוב פעם נתקל בהתנגדות ובהשתוללות.

ש.תסכים איתי שלמעשה הוא סירב לקבל את הטיפול הרפואי נכון?

ת. כן." (פרוטוקול עמ' 9 שורות 16-21).

ממשיך הוא ומתאר כי ההשתוללות לא הייתה כל הזמן אלא רק כשנגעו בו. והרי ידוע כי זכותו של אדם שלא יגעו בו ולא יכפו עליו טיפול רפואי.

"ש. כשנגעו בו הוא השתולל, כשלא נגעו בו?"

ת. שמר על שתיקה.

ש. ולא השתולל?

ת. בהתחלה כשנכנסנו למיון הוא השתולל מבלי שהרופאים נגשו אליו. לאחר מכן כל פעם שהאחים והרופאים ניגשו לתת לו עזרה, הוא התחיל להשתולל." (פרוטוקול עמ' 9 שורה 30 עד עמ' 10 שורה 2).

10. לאחר מכן נלמד הדבר מעדותו באופן מפורש. ההשתוללות טרם שניגשו הרופאים לא פגעה באף אדם. הוא השתולל לעצמו ובין היתר דפק את ראשו במיטה. (פרוטוקול עמ' 10 שורה 6). אין בכך כדי להקים עבירת תקיפה או ניסיון לתקיפה. עשה זאת לעצמו.

לאחר מכן מעיד הוא כי בעט הנאשם באח וברופא. כאשר נשאל על ידי בית המשפט האם הבעיטות היו לפני או אחרי שנגעו בו, השיב כי תוך כדי. (שם שורה 10).

מפרט הוא אחר כך גם כי הנאשם השתולל כשהאח ניסה לחבר לו אטבים לאצבעות. מילולית לא הגיב לשום דבר, אך בכל פעם שניסו לגעת בגופו התחיל להשתולל.

יתרה מכך, משיצאו מבית החולים והוכנס לניידת, הפסיק להשתולל.

11. גם הרופא ד"ר עלי שחיבר נחקר במשטרה והעיד בביהמ"ש. הוא עצמו פרש את התנהגותו של הנאשם כמי שמסרב לבדיקה, מביע את סירובו. יצוין כי לא חווה הוא כי הנאשם מנסה לתקוף אותו. "אני ניגשתי לחולה שקראו לו ס' (צ.ל. הנאשם) שאלתי אותו מה שלומו, מה מפריע לו, מה כואב לו. הוא לא הגיב בכלל. כשניסיתי לבדוק אותו פיזית - למשש בית החזה, לבדוק את הפה, לבדוק את האף, הוא התחיל את גופו שמאלה וימינה ולהראות לי בראשו שהוא לא רוצה שאני אבדוק אותו. ביקשתי שיתנו לו להירגע קצת ושיותר מאוחר אבדוק אותו. כאשר האח האני ניסה למדוד לו סימנים, החולה בעט במד לחץ דם והפיל אותו לרצפה. אני אמרתי ששוב יתנו לו להירגע ומאוחר יותר נבדוק אותו."

(הודעתו של ד"ר שחיבר במשטרה ת/5, שורות 5-9).

בחקירתו בבית המשפט ציין כי כאשר ניגש לנאשם לבדוק אותו הוא נראה עצוב מאוד ולא הגיב, נדף

ממנו ריח של גז פלפל והוא פנה אליו " ... ס' אני רוצה לבדוק אותך והוא התנגד עם תנועות ראש.
**כך הבנתי, ביקשתי מהצוות שיתנו לו זמן. אנו רואים את זה הרבה במיון כשמגיע חולה לא
רגוע.**" (פרוטוקול עמ' 12, שורוף 25-27).

באותו שלב מעיד הרופא כי לא הבין את זה עדיין כסירוב, שכן, הנאשם היה עצוב אך לא אמר לו ללכת
ועל כן חשב שאם יחכו קצת הוא יירגע וניתן יהיה לטפל בו. עוד מציין הרופא **"אנו מכבדים את
ההחלטה שלו אם לקבל טיפול רפואי או לא. במקרה שלו לא הייתה סכנת חיים."** (פרוטוקול
עמ' 13, שורות 2-3)

הוא מעיד כי לאחר שניתן לנאשם זמן להירגע, התקרב אליו האח על מנת לבדוק סימנים. הנאשם
סירב, וכשהאח התקרב עם מד לחץ הדם, הנאשם בעט במד לחץ הדם. לאחר מכן פנה אליו שוב
הרופא ואמר לו שהוא רוצה לבדוק אותו, הוא הניע את הגוף והראש שלו. מאחר ולא חתם על טופס
ולא אמר בצורה מפורשת שהוא מסרב לטיפול, אין הוא נחשב עדיין כמסרב, שכן אין שום הערכה אם
הוא בר שיפוט. יחד עם זאת, ברור מעדותו של הרופא, שכל עוד אין סכנת חיים, יש לכבד את ההחלטה
שלו ולהמתין.

11. נמצא שגם לשיטת הרופא, משלא ממתנים ונאשם מביע בכל דרך אי נכונות לקבלת טיפול רפואי
באותו רגע, הרי בהעדר טעם מיוחד כסכנת חיים, לא ניתן לכפות עליו טיפול רפואי ויש לכבד את רצונו.
יוער כבר עתה כי מבחינה משפטית משמעות הדבר היא כי אין רשות לגעת בגופו וזכותו להתנגד לכך.

12. באשר להתרחשות בחדר המיון העיד גם המאבטח, מר אדם פארס-

**"ש. האם אמרת במשטרה ואני מצטט משורה 20-22. אתה שמעת את זה באוזניים שלך
שהוא אמר שהוא רוצה לחזור לעכו ולא רוצה טיפול?"**

ת. כן, הוא אמר את זה.

ש. כשהוא אמר את זה, איפה הוא היה?

**ת. הוא אמר את זה לאחר שהכניסו אותו, לאחר שהאח האחראי ראה אותו ולאחר
שתקף את הפרמדיק שהגיע יחד איתו, ולאחר שהפיל את המכשיר של לחץ
הדם, אחרי כל זה הוא אמר את זה.**

ש. הוא אמר שהוא לא רוצה טיפול?

ת. כן.

ש. שמעת אותו אומר את המילים האלה ולא שהבנת את זה מההתנהגות שלו?

ת. לא, הוא אמר את זה שהוא רוצה לחזור לעכו לעורך דין שלו. "

(פרוטוקול עמ' 18 ש' 10-19)

וממשיך- "הוא התחיל לקלל ולצעוק ולא נתן לאף אחד לגעת בו והתפרע." גם מעדות זו ניתן ללמוד כי הנאשם, התנגד לקבלת טיפול רפואי. הוא סרב כי יטפלו בו ויחברו אליו מכשירים.

13. הנאשם נאשם בניסיון תקיפה של הפרמדיק של מד"א מר אלון חורש. מר חורש העיד בבית המשפט ומסר כי כשהגיעו לזירה הנאשם היה אזוק על הרצפה עם ידיים מאחורי הגב. הצוות הרים אותו והתחיל לפנות אותו לבית החולים כשהוא נתון באי שקט. הוא זכור כי הוא בעט לכיוון שלהם, הוא התפרע ולכן בשלב כלשהוא שחררו לו את החגורה המחזיקה אותו צמוד למיטת האמבולנס הצרה, על מנת שאם יפול לא יתהפך יחד עם המיטה. הפרמדיק מעיד כי "המשכתי לאחוז בו, כמו שאני זוכר, פחות זוכר באיזה שלב מצאתי עצמי עף אחורה ונוחת על הישבן, אני מאבטחים במקום, שוטרים נגשו אליו והחזיקו באדון, אני ניתקתי מגע והלכתי לרשום טפסים." (פרוטוקול עמ' 30 ש' 24-26). גם פרמדיק זה הבין כי הנאשם מסרב לקבל טיפול רפואי-

"ש. יש מספר אנשי צוות של ביה"ח שאומרים שהוא סירב לקבל טיפול רפואי, מההתנהגות שלו, מאחר והיית הראשון שראה אותו, האם ניתן ללמוד מההתנהגות שלו שהוא מסרב לקבל טיפול רפואי.

ת. כן. סירוב לקבלת טיפול רפואי, כשאני ניגש אליך כמטפל ואתה מתפרע, אני מבין מזה שאתה לא רוצה שאני אטפל בך."

(פרוטוקול עמ' 32 ש' 6-10)

14. כאמור, הנאשם עמד על זכותו להתנגד לקבלת טיפול רפואי. בכל העדויות, עובר כחוקה שני העיקרון כי הנאשם לא תקף או לא ניסה לתקוף כל אדם, אלא כאשר ניגשו אליו על מנת לטפל בו, לחברו למכשירים. איני מוצאת כי התקיימו במקרה זה יסודות עבירת התקיפה או ניסיון התקיפה. הנאשם הגן על גופו מפני נגיעה לא רצויה לו על ידי אחרים, נגיעה החייבת בהסכמתו. התנהגותו הייתה מידתית ביחס למצב, הגם שבמצב רגיל היה מקום לצפות כי יביע עמדתו בלע פה, הרי גם הצוות הרפואי הבין כי הוא נסער והביע עמדתו באמצעות סירוב עם גופו, אך לא בניסיון תקיפה. לא שוכנעתי כי תנועות גופו נועדו על מנת לתקוף אדם אחר, אלא רק על מנת שלא לשתף פעולה עם נגיעה בגופו שלו וטיפול בו.

עבירת ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות

13. הסנגור מאשר בסיכומיו קיומו של היסוד העובדתי בעבירות אלו ומתנגד לקיומו של היסוד הנפשי הנדרש.

14. לפיכך, אחזור על היסוד העובדתי כפי ש הוא מופיע בכתב האישום-

"2. השוטר עון פנה לנאשם שדימם מאפו והציע את עזרתו, אולם הנאשם סירב לכך, קילל ואיים על השוטר עון כי ירצח אותו.

3. לאחר מכן, וכשהוא עומד מול עון, שלף הנאשם מספרים באורך להב של כ - 9 ס"מ (להלן: "המספרים") מכיסו הימני וניסה לדקור את השוטר עון בפניו באמצעות המספרים, אולם עון חזר שני צעדים אחורה וחמק מנסיון הדקירה.

4. השוטר עון פנה, בשנית, לנאשם, הציע עזרתו וניסה להרגיע אותו, אולם הנאשם הניף, בשנית, את המספרים וניסה, שוב לדקור את השוטר עון בפניו.

5. בתגובה לכך, עון לקח מספר צעדים לאחור, ביקש מהנאשם להוריד את המספרים מהיד, אולם משלא נענה, שלף גז פלפל והתיז לעבר פניו של הנאשם. לאחר שהתיז גז פלפל לעבר פניו של הנאשם, הניח עון מאחוריו של הנאשם, בעט בידו הימנית והוציא מידו את המספרים"

15. השוטר חיחי עון העיד בבית המשפט אודות אשר התרחש. אציין כי עדותו הותירה בי רושם מהימן מאוד ומעבר לכך רושם חיובי ביותר מהאופן בו בחר באיפוק רב ובתבונה רבה לטפל באירוע.

16. הסנגור השמיע בבית המשפט את הקלטת ההודעה למוקד המשטרה אודות האירוע. מהקלטה זו ניתן לשמוע את הבהלה של המודיעה אודות אירוע בו מותקף הנאשם על ידי אחרים. ניתן להבין מכך את הבהלה בה היה נתון הנאשם שעה בה הגיע אליו השוטר עון, וניתן להבין ומתעורר לפחות ספק מעבר לסביר כי ברגעים ראשונים אלו לא ידע כי פונה אליו שוטר. העיד על כך גם השוטר עון בעצמו-

"אני לא חושב שהוא היה ער למצב להבין מי עומד מולו." (פרוטוקול עמ' 7 ש' 2)

17. השוטר עון פעל בסבלנות רבה ועל אף שהנאשם שב וניסה לתקוף אותו זאות גם באמצעות מדפרים, הוא שב ובסבלנות וקור רוח הסביר לו מי עומד מולו וכי הוא בא על מנת לעזור לו.

"...אמרתי לו שאני שוטר ואני באתי לעזור לו ושהוא יספר לי מה קרה. אז הנאשם עמד מולי במרחק צמוד, מסתכל לי בעיניים, מקלל אותי, אומר לי: "מניאק בן זונה, אני ארצח אותך." במבט מאוד רצחני מכניס את יד ימינו לכיס הימני של המכנסיים, שולף מספרים בצבע שחור ומנסה לדקור אותי בפנים. באותו רגע אני לוקח שני צעדים אחורה. מנסה שוב להרגיע אותו שאני שוטר ושאתי אעזור לו, ושבנו הוא קופץ לעבר הפנים שלי עם המספרים על מנת לדקור אותי. שוב קפצתי 2-3 צעדים אחורה, מסתכל עליו וחושב מה צריך לעשות ואציין נקדודה חשובה שעלה לי בראש להשתמש בנשק. מדובר בסכנת חיים. במחשבה שניה העדפתי להשתמש בגז פלפל..."

(פרוטוקול עמ' 5 ש' 16-24)

18. השוטר יצא מניידת משטרה שעמדה בצמוד, היה לבוש מדים והזדהה כשוטר. על מנת לטעון כיה נאשם לא הבין כי עומד מולו שוטר, גם לאחר שהשוטר מנסה להרגיעו ואומר לו זאת במילים במפורשות, נדרשת עדותו שלה נאשם שיעיד כי לא הבין זאת. הנאשם בחר שלא להעיד. יוער כי סנגורו המליץ לו להעיד והנאשם בחר שלא לעשות כן. עוד יש לציין כי באותו שלב לא שיתף הנאשם פעולה עם ההליך המשפטי ולא עם סנגורו ולמעט שיבתו הפיזית באולם בית המשפט, אליו הובא על ידי אנשי שב"ס, לא נטל חלק בהליך המשפטי.

19. סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב-1982 קובע כי הימנעות הנאשם מלהעיד אל תשמש ראיה לחובתו אם התקבלה חוות דעת מומחה לפיה הנאשם עם מוגבלות נפשית ובשל מוגבלות זו הוא נמנע מלהעיד.

הנאשם נשלח לעריכת חו"ד פסיכיאטרית בעניינו אשר מצאה כי היה כשיר בשעת ביצוע המעשה וכן מסוגל לעמוד לדין ולנהל הליך משפטי. במהלך הדיון המשפטי לאור התנהלותו בביהמ"ש, התנהלותו עם הסניגור בבואו לבקרו, נשלח הנאשם בפעם שנייה לעריכת חו"ד מעודכנת בעניינו. חו"ד שכזו נערכה ביום 03/3/2015 ובה צוין כי אין שינוי במסקנות מסוגלות לדין, מסוגל לעמוד לדין. עוד צוין כי יכול ואחת התרופות שהוא נוטל מסבירה חלק מתופעות התא הפסיכומטורית ושינויים במצב רוח, אולם לא נמצא כי הדבר מונע ממנו לעמוד לדין. יש לציין כי בבדיקה שיתף פעולה באופן רב יותר מאשר בבית המשפט והפסיכיאטרית ציינה כי אין עדות להפרעות בתפיסה.

20. לפיכך, לא יכול הנאשם ליהנות מהסעיף הפוטר אותו מהעובדה כי בחר שלא להעיד ויש בכך כדי לחזק את ראיות התביעה. בהעדר חיזוק שכזה לראיות התביעה, אינני מוצאת כי הנאשם הצליח לעורר ספק בדבר כשרותו בשעת ביצוע המעשה להבין את היסוד הנפשי, מודעות ספציפית לכך כי עומד מולו שוטר והתקיפה קשורה למילוי תפקידו כדין.

21. העדר מודעות זו נטענה למעשה הן כי היה שיכור והן בשל סערת רגשות רבה שעה בה היה נתון בשל התקיפה. מסכימה אני עם הסניגור כי אכן ישנן ראיות לכך. השוטר עון עצמו העיד כפי שפירטתי לעיל וכן העיד אחיו אשר ביקר אותו בתחנת המשטרה וצוין "בחיים שלי לא ראיתי את ס' במצב כזה. אם כל מה שאנו עוברים איתו, אף פעם לא היה במצב כזה" (פרוטוקול עמ' 51 ש' 9 - 10). גם הפסיכיאטרית מציינת כי כנראה הנאשם היה נתון תחת חומרים פסיכואקטיביים בשעת ביצוע המעשה.

22. עם זאת, אין באמור די. לא כל מצב של שימוש בחומר משכר או שימוש בחומר פסיכוטי כלשהו, יש בו די על מנת לעמוד בסייג לאחריות פלילית הקבוע בסעיף 34ט לחוק העונשין. לא כל מי ששתה לשכרה עומד בתנאים אלה אלא נדרש כי הוא מגיע עד רמה של חוסר יכולת של ממש להבין את המעשה או הפסול במעשה. דווקא יכולתו להתגונן באופן עקבי מפני קבלת טיפול רפואי, מטילה ספק בכך כי רמת

שכרותו הגיעה לרמה שכזו. בהעדר עדות מטעמו, מוצאת אני כי ראיות התביעה מתחזקות ויש לקבוע כי בנוסף למישור העובדתי התקיים גם היסוד הנפשי הנדרש.

23. לפיכך, מרשיעה אני את הנאשם בשתי עבירות של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

ניתנה והודעה היום כ"ח סיוון תשע"ה, 15/06/2015 במעמד הנוכחים.

שושנה פיינסוד-כהן , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נקבע לטיעונים לעונש ליום 22/6/2015 שעה 08:30.

המזכירות תזמן את הנאשם באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום כ"ח סיוון תשע"ה, 15/06/2015 במעמד הנוכחים.

שושנה פיינסוד-כהן , שופטת